

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Klaudiusz Senator

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Dariusza Rakoczego

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2013 roku

sprawy **A. N.**

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju X Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w P.

z dnia 8 lutego 2013 roku sygn. akt X K 113/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego A. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

sygn. akt IXKa 689/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. wyrokiem z dnia 8 lutego 2013r. skazał oskarżonego A. N. za popełnienie przestępstwa z art. 178a §4 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, zaliczył na poczet tego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy, orzekł świadczenie pieniężne i zasądził od oskarżonego koszty sądowe.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony, który na podstawie art. 444 kpk, art. 425§1-3 kpk zaskarżył wyrok na swoją korzyść w części dotyczącej orzeczenia o karze. Powołując się na przepisy art. 427§1 kpk i art. 438 pkt 4 kpk skarżący wyrokowi Sądu I instancji zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego A. N. kary bezwzględnej 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego dokonał oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, polegającą na przecenieniu znaczenia ustalonej w tej sprawie okoliczności obciążającej, a mianowicie dotychczasowej karalności oskarżonego, zaś niedocenieniu wymowy i znaczenia ustalonych przez Sąd okoliczności łagodzących, a w szczególności szczerego przyznania się oskarżonego do winy w trakcie pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, które to wyjaśnienia potwierdził słuchany na rozprawie przed Sądem, wyrażając szczerą skruchę i żal z powodu swego nagannego zachowania, nadto tego, że oskarżony nie prowadził swego pojazdu w sposób brawurowy, ryzykancki oraz nieznacznego stanu nietrzeźwości oskarżonego co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia mu kary nazbyt surowej, nie odpowiadającej jej celom.

Podnosząc ten zarzut oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie za zarzucany mu występki kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, uznając że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek o jakim mowa w art. 69 § 4 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i stopień jego zawinienia, wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenia dla wymiaru kary.

Wbrew bezzasadnym, bardzo ogólnym wywodom skarżącego wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, uwzględnia okoliczności popełnionego przestępstwa i warunki odnoszące się do osoby oskarżonego. Zwrócić należy uwagę, że autor apelacji w ogóle nie uzasadnił swojego stanowiska, że wymierzona mu kara jest „niewspółmierna” do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak i nie uzasadnił zapatrywania, że dolegliwość kary przekroczyła stopień jego winy. Odnośnie tej ostatniej okoliczności trzeba stwierdzić, że analizując akta sprawy doprawdy trudno się nawet domyślać co mógł mieć na myśli skarżący. Przecież w sprawie bezsporne było, że oskarżony w czasie czynu nie miał w najmniejszym stopniu ograniczonej poczytalności, nie działał w jakichkolwiek warunkach ograniczenia swobody w wyborze swojego postępowania.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił fakt przyznania się oskarżonego, którego to faktu w okolicznościach niniejszej sprawy nie można przeceniać. A. N. został bowiem zatrzymany na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, którego okoliczności popełnienia od początku były oczywiste. Nadto zauważyć trzeba, że oskarżony przed Sądem nie złożył szczerych wyjaśnień co do okoliczności w jakich spożywał alkohol przed udaniem się w drogę samochodem. Okoliczność ta została ustalona w oparciu o zeznania przesłuchanego w toku przewodu sądowego świadka.

Nie polega na prawdzie twierdzenie skarżącego, że wyraził on żal z powodu popełnionego przestępstwa. Nic takiego nie wynika z akt sprawy. Zwrócić jednak należy uwagę, że z uwagi na charakter przestępstwa i zatrzymanie oskarżonego na gorącym uczynku powoływana w apelacji okoliczność i tak nie miałaby decydującego znaczenia. Nie było przecież tak, że oskarżony ujawnił bądź przestępstwo, bądź istotne jego szczegóły. Co więcej przed Sądem podał nieprawdziwe okoliczności poprzedzające popełnienie przestępstwa.

Nie można zgodzić się z oskarżonym, że odstęp czasowy pomiędzy poprzednio popełnionym przestępstwem, a czynem będącym przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest znaczny. Oskarżony dopuścił się dwóch takich samych przestępstw w odstępie niecałego półtora roku czasu. Od wyroku skazującego za poprzedni czyn upłynął jeszcze krótszy okres czasu. Okoliczność tą prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy.

Nie jest słuszne stanowisko oskarżonego, że jego stan nietrzeźwości był nieznaczny. Stan ten w sposób znaczny przekraczał stężenie alkoholu w organizmie, w stosunku do granicy kiedy taka zawartość decyduje o przestępczym zachowaniu sprawcy.

Nie ma w sprawie znaczenia to, że oskarżony ewentualnie nie zachowywał w czasie popełniania przestępstwa gorzej niż to miało miejsce w rzeczywistości poprzez jazdę w sposób ryzykancki i brawurowy. Przy popełnianiu różnych przestępstw sprawca ma możliwość dopuszczenia się go w sposób bardziej niebezpieczny, czy okrutny dla swojej ofiary, wyrządzenia więcej szkód. Tylko dlatego, że sprawca z różnych przyczyn tak nie postępuje nie może odnosić korzyści. Kara jest wymierzana przecież za popełniony czyn.

Przedłożone przed Sądem II instancji zaświadczenie lekarskie nic istotnego nie wnosi do sprawy.

Błędne są lakoniczne wywody oskarżonego co do tego, że w stosunku do jego osoby należy wysnuć dodatnią prognozę. Przypomnieć należy, że warunkowe zawieszenie wykonania kary należy do środków karnych związanych

z poddaniem sprawcy próbie. R. legis probacji tkwi w przekonaniu, że efekt resocjalizacyjny wobec sprawcy przestępstwa niewykazującego cech głębokiej demoralizacji osiągnąć można w warunkach wolności kontrolowanej, nakładając na niego stosowne obowiązki.

Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona nałożone obowiązki próby i nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne.

O pozytywnej prognozie, uzasadniającej zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary, decyduje całościowa ocena przesłanek wskazanych w art. 69 § 2 kk.

W przypadku oskarżonego A. N. ma miejsce taka sytuacja, że oskarżony był już uprzednio karany za takie samo przestępstwo. Poprzednio wymierzona oskarżonemu kara okazała się nieskuteczna albowiem powrócił on do przestępstwa. Trudno racjonalnie zakładać, że wymierzenie oskarżonemu kary wolnościowej, jak niezasadnie domaga się tego skarżący, spowoduje akurat taką zmianę w jego postępowaniu, że zacznie on nagle przestrzegać porządek prawny i nie powróci do przestępstwa. Podstaw do takiej prognozy w realiach sprawy nie ma żadnych. Dlatego konieczne jest to, żeby oskarżony odbył orzeczoną wobec niego karę po to, żeby zrozumiał naganność swojego postępowania i żeby wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego. Uprzednie oddziaływanie na oskarżonego nie odniosło przecież żadnego skutku.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że w przypadku A. N. nie można mówić o szczególnie uzasadnionym wypadku. Powołane na ostatniej stronie apelacji okoliczności tj. posiadanie dwójki dzieci, utrzymywanie się z pracy w gospodarstwie rolnym, praca żony tylko w tym gospodarstwie i jej opieka nad dziećmi stanowią zwykle okoliczności życia codziennego. Oczywiście jest, że pozbawienie wolności pociąga negatywne skutki dla osoby osadzonej i jej rodziny, ale oskarżony powinien o tym pomyśleć zanim zdecydował się na popełnienie przestępstwa.

Dlatego za karę sprawiedliwą, odpowiadającą stopniowi zawinienia, adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, spełniającą należycie swoje role zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, odpowiadającą obiektywnie ocenianym potrzebom kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uznana została kara wymierzona przez Sąd Rejonowy.

Dodać należy, że apelacja była oczywiście bezzasadna, gdy już z samej jej treści wynika, że uwzględniona być nie mogła, skoro zawierała przytoczone jednostronnie i ogólnikowo okoliczności na korzyść oskarżonego bez rozważenia całokształtu występujących w sprawie okoliczności decydujących o jej rozstrzygnięciu.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 437§1 kpk orzeczono, jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, na które składają się opłata w wysokości należnej za I instancję (na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych - t.j. Dz. Ust. z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) w kwocie 180 zł. i ryczałt za doręczenie wezwań w kwocie 20 zł.

SSO /K. S./